

РЕШЕНИЕ

№ 991

гр. София, 14.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **9237** по описа за **2012** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 01.08.2012 г., постановено по н.а.х.дело № 19391/2012 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 16-^{ти} състав е отменил Наказателно постановление /НП/ № 2215-401/15.08.2011 г., издадено от зам. директора на ТД на НАП-С., с което на М. И. Р. с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 /петдесет/ лева за нарушение на чл.3, ал.3, т.2 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица /Наредба № Н-8/29.12.2005 г./, вр. с чл.5, ал.4, т.2 от Кодекса за социалното осигуряване /КСО/.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, е обжалвано от административно-наказващия орган /АНО/, с искане да бъде отменено и вместо него да бъде потвърдено НП. Наведеното касационно основание следва да се квалифицира като нарушение на закона - чл. 348, ал.1, т.1 НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, аргументирано с доводи за липса на маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

Ответникът по касационната жалба-М. И. Р., в законоустановения 14-дневен срок не е

подала писмен отговор по жалбата.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се представлява от юрисконсулт Ц., който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ по изложените в нея съображения.

Ответникът по касационната жалба се явява лично в о.с.з. Оспорва касационната жалба и излага подробно становище за оставяне в сила на решението на СРС.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава становище за неоснователност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло съответствието на атакуваното решение с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С отмененото, с оспореното въззивно решение, НП, М. И. Р. е санкционирана за това, че в качеството ѝ на самоосигуряващо се лице по чл.4, ал.3, т.1 от КСО не е подала в законоустановения срок - до 02.05.2011 г. Декларация образец № 6 „Данни за дължими вноски и данък по чл. 42 от ЗДДФЛ” до компетентната ТД на НАП-С.-нарушение по чл.3, ал.3, т.2 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. и чл.5, ал.4, т.2 КСО, за което и на основание чл.355, ал.1 КСО ѝ е било наложено административно наказание - „глоба” в размер на 50 лева.

В случая, декларацията е била подадена на 24.06.2011 г., което е послужило, като повод за съставянето на АУАН, на същата дата /24.06.2011 г./ и издаването въз основа на него на НП.

За да отмени НП, като издадено в нарушение на закона, СРС е приел, че извършеното представлява маловажен случай по смисъла на 28 от ЗАНН. Този извод, СРС е аргументирал с наличието на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, разкриващи по-ниска степен на обществена опасност на процесното нарушение, в сравнение с типичните нарушения от този вид- по-леката форма на вина на извършеното от субективна страна, в случая-непредпазливост; обстоятелството, че и преди подаването на Декларация образец № 6, а именно от представената по делото годишна данъчна декларация, органите на НАП са разполагали с информация за облагаемия доход на лицето, върху който се дължат осигурителни вноски; забавата от 52 дни, преценена от СРС, като незначителното закъснение; липсата на настъпили несъставомерни вредни последици от извършеното формално нарушение.

Решението на въззивната инстанция е постановено в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл.28 от ЗАНН, за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно и ли писмено, че при повторно извършване на нарушението ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за „маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва проверката за законосъобразност при приложението на чл.28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на разпоредбата са налице, но наказващият орган не я е приложил, това е основание за

отмяна на НП /Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. на ВКС по т.н.д. № 1/2007 г., ОСНК/. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административно-наказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административно-наказателния процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответното наказание. Логическото и систематично тълкуване на материалноправната норма на чл.28 ЗАНН аргументира нейната приложимост спрямо всички административни нарушения, включително и за процесното.

Предложената от СРС аргументация, за това, че установените по делото от фактическа страна обстоятелства сочат на маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН е убедителна и се споделя изцяло от касационната инстанция.

Допълнително АССГ сочи, че смекчаващо отговорността обстоятелство е и факта, че макар и със забава, задължението, предмет на административно-наказателното обвинение е било изпълнено не в резултат на възбудено административно-наказателно преследване за извършването му- след съставянето на АУАН за него. Като такова, следва да се цени и липсата на данни за други извършени от ответника в настоящото производство нарушения по Наредба № Н-8/29.12.2005 г. и КСО.

АССГ намира, че правилно СРС е ценил и забавата от 52 дни, като незначително закъснение, тъй като с оглед вида на задължението и отношенията, които то обезпечава-набирането, управлението и разходването на средства за здравни дейности- релевантна за преценката, а оттук и за степента на укоримост на деянието е продължителността на срока по чл.109 от Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/. Съгласно чл.109 от ЗЗО, прекъсването на здравноосигурителните права на лицата, които са длъжни да внасят осигурителни вноски за своя сметка, настъпва с невнасянето на повече от три дължими месечни осигурителни вноски за период от 36 месеца до началото на месеца, предхождащ месеца на оказаната медицинска помощ. Анализът на тази разпоредба, ценена във връзка с чл.39 от ЗЗО, по чието приложение е издадена Наредба № Н-8/29.12.2005 г., сочи, че: 52 дни от 1095 дни /36 месеца/ са действително незначителен период от време; прекъсването на здравноосигурителни права е обвързано с плащането на осигурителните вноски, а не с подаването на Декларация образец № 6 по чл.2, ал.2 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г.; забавата при подаването на декларацията не води задължително до увреждане дейността по набиране на средства за здравни дейности, тъй като при всички случаи /и при подадени в срок декларации/, данъчните и осигурителните задължения на лицата подлежат на окончателно установяване по основание размер чрез извършването на ревизия.

Всички изложени смекчаващи отговорността обстоятелства, преценени в тяхната съвкупност и с оглед на тяхната значимост, обуславят извода, че нарушението е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с типичната за този вид нарушения и, че целите на административно-наказателното производство могат да бъдат постигнати и без налагането на административното наказание, предвидено за извършеното нарушение- чрез предупреждение на нарушителя, че при повторно извършване на нарушение, ще му бъде наложено наказание-чл.28 от ЗАНН.

С оглед липсата на наведеното в жалбата касационно основание и на такива, за които АС-София град следи служебно, оспореното въззивно решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221,ал.2, предл.1 от АПК, вл.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XI-^{ти} касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 01.08.2012 г., постановено по н.а.х.дело № 19391/2012 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 16-ти състав.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: